

Kære Line Barfod

Jeg henvender mig til dig i din egenskab af retsordfører, idet jeg gennem personlig erfaring er blevet bekendt med forældelsesloven i forbindelse med sædelighedskriminalitet, hvilken i mine øjne bør tages op til revision.

Jeg er 26 år og har været udsat for seksuelle krænkelser fra min fars side indtil jeg var ca. 5-6 år gammel, hvilket jeg har konfronteret min far med, ligesom forskellige familiemedlemmer er bekendte med det. I efteråret 2009 fortalte min 14-årige halvsøster, at vores far ligeledes har krænket hende i den tidlige barndom. På min søsters kommunale socialrådgivers foranstaltning blev forholdene meldt til politiet, og vi har begge været inde til afhøring i hhv. november og december 2009. Følgende var vores far til afhøring i januar 2010. Herefter er politiets afgørelse, at sagen er forældet, fordi der er tale om blufærdighedskrænkelse, § 232, og altså ikke 'anden kønslig omgang' som ved § 210 stk. 3. Forældelsesfristen ved § 210 er 10 år fra offeret bliver 18 år, mens den for § 232 er 5 år, fra krænkelsen har fundet sted.

Efterfølgende har jeg undersøgt paragrafferne nærmere og kan udlede, at grænserne mellem § 210/§224 og § 232 er minimale. Som politiet har pointeret for mig, er forskellen, hvorvidt der har været en legemsdel eller anden genstand indført i skeden eller ej. Berøring, oral som manuel på udvendige kønsdele betegnes altså som blufærdighedskrænkelse – det er i øvrigt også selv om der har været tale om tvang/magtanvendelse, som i mit tilfælde.

Det er mig ubegribeligt, hvorfor forældelsesfristen for de to paragraffer er så milevidt forskellige, når grænsen er så minimal. Mig bekendt er forældelsesloven for § 210 sat til at gælde fra offerets 18. år på den baggrund, at seksuelle krænkelser ofte får følelsesmæssige konsekvenser som kommer til udtryk og får særlig betydning, når offeret bliver voksen og opnår forståelse for de krænkende hændelser, bl.a. ved selv at indgå i seksuelle relationer. Det forhold må være gældende, uanset om der har været penetrering eller ej - det er i det mindste min personlige erfaring.

Det er dybt kritisabelt, at loven skelner på den måde, og således afgør, at én form for seksuel krænkelse er betydeligt værre end en anden – særligt fordi det har den konsekvens, at en krænker, som min egen far, nu ikke kan dømmes for sine to forbrydelser. Den besked, min far har fået fra samfundet – her i form af politiet, støtter ham tilsyneladende i sin fuldstændig forskruede virkelighedsopfattelse, hvilket efterlader mig og min søster med en følelse af afvisning fra og mistillid til systemet – det er simpelthen ikke retfærdigt. Sørgeligt nok er det selvsamme system, der i et vist omfang må betale regningen i form af rådgivning, psykologhjælp osv. til ofrene. Var det ikke en idé at sørge for, at lovgivningen får en forebyggende effekt, også så ikke blot ofrene men også krænkeren får konsekvenserne af sine handlinger at mærke, uanset hvad de handlinger så består i. Så kan man tage højde for de forskellige krænkelsesgrænser i den senere strafudmåling.

Min bekymring omkring forældelsesloven forekommer til dels på baggrund af min egen og min søsters sag, men samtidig i forbindelse med mit fag. Jeg vil nødig se patienter i behandling, der udsættes for samme frustration som min over, at systemet ikke magter at yde dem retfærdighed. Det er netop opnåelsen af en følelse af retfærdighed, der for et offer kan lede til en form for accept og lindring af et ellers livslangt traume.

Således beder jeg dig i din position som retsordfører at sørge for, at emnet kommer på dagsordenen. Jeg står naturligvis til rådighed for henvendelse ved eventuelle spørgsmål, og ser frem til at høre fra Dem.